

Arrest

nr. 270 171 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALA loco advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 13 oktober 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 november 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd geboren op (...) 1977 in Dohuk. In 2005 trouwde u met K. J. (OV: (...); CG: (...)). Tezamen heeft u vier kinderen. In 2016 verhuisde u samen met uw gezin naar een appartement in de wijk Shire. U woonde op het gelijkvloers, en boven u woonde F. S., kapitein bij de Peshmerga, met zijn gezin. U had een goed contact met de burens. F. vroeg u meerdere malen om geld te lenen. U ontleende hem dit geld, en betaalde ook een paar keer zijn huur.

U bent geboren met een afwijking aan uw penis. Na verschillende mislukte medische ingrepen in het verleden, vertelde u over uw medische probleem aan F.. F. werkte in Erbil, en u vroeg hem of hij een dokter kende die u zou kunnen helpen. F. beloofde om voor u een afspraak met een dokter te regelen. Op 25 juli 2017 ging u met F. naar Erbil voor uw doktersafspraak. Bij aankomst in Erbil zei F. echter dat het te laat was om nog naar de dokter te gaan, en het beter was om te overnachten, en de volgende dag opnieuw te proberen. U ging hiermee akkoord en besloot om samen met F. in een hotel te overnachten. Zonder uw medeweten had F. een vriend van hem uitgenodigd die u niet kende, een Sorani. F. vroeg aan u om opnieuw geld te lenen, 7000 of 8000 dollar, hetgeen u ditmaal weigerde. U at en dronk tezamen met F. en zijn Sorani-vriend, totdat u plots het bewustzijn verloor. Toen u de volgende dag wakker werd in de hotelkamer was de Sorani verdwenen, en bleek dat u verkracht was. F. vertelde u dat hij een video had gemaakt van de verkrachting. Hij eiste dat u hem 7000 dollar zou betalen, of anders zou hij de video verspreiden onder uw familie en kennissen. U was wanhopig en ging hiermee akkoord. U keerde terug naar Dohuk, haalde het geld op, en overhandigde diezelfde avond het geld aan F.. F. toonde dan aan u hoe hij de video verwijderde.

Niet veel later eiste F. echter opnieuw geld van u. Ditmaal 5000 dollar. Hij zei dat hij de video niet echt verwijderd had, en dat als u hem niet zou betalen, hij de video zou verspreiden. Opnieuw besloot u F. te betalen. Nadat u hem had betaald, volgde u F. in het geheim. U merkte dat hij naar een gokkantoor ging.

Op 16 augustus 2017 was u thuis samen met uw vrouw, toen u plots geschreeuw hoorde van de vrouw van F.. Toen jullie gingen kijken, bleek dat de zoon van F., Alan, zich had geëlektrocuteerd aan een defect aircotoestel. U bracht A. naar het ziekenhuis, maar tevergeefs, want de jongen was al overleden. Terwijl u in het ziekenhuis bleef bij Alan, kwam F. ook ter plaatse. Hij beschuldigde u ervan zijn zoon te hebben vermoord uit wraak voor de video. De politie arresteerde u. U werd een week lang vastgehouden en ondervraagd. De vrouw van F. vertelde de politie dat het aircotoestel al langere tijd defect was, en dus werd u weer vrijgelaten.

Een dag na uw vrijlating belde F. u opnieuw op en zei dat u naar zijn goklokaal moest komen. Toen u daar aankwam, eiste hij opnieuw geld van u. Ditmaal weigerde u hem te betalen. Er ontstond een gevecht tussen u en F., waarbij F. u met een mes verwondde aan uw rug. Een vriend van F. bracht u naar een dokter, die uw verwonding verzorgde. Terwijl u bij die dokter was belde F. u op. Hij vertelde u dat hij de video naar uw hele familie en stam had gestuurd. U besloot dat u niet kon terugkeren naar huis, omdat uw familie en stam, bij het zien van de video, u zeker zouden vermoorden om hun eer te zuiveren. U ging naar uw neef D. in uw geboortedorp in de buurt van Dohuk. D. hielp u om een smokkelaar te vinden.

Op 31 augustus 2017 verliet u Koerdistan en reisde illegaal naar Turkije. Terwijl u in Turkije was, kwam u met de hulp van D. terug in contact met uw vrouw. Haar familie wilde dat ze van u zou scheiden na de schande die u had veroorzaakt. Uw vrouw wilde echter geen afstand doen van u en haar kinderen. Met de hulp van D. reisde ze op 15 september 2017 samen met de kinderen naar Turkije. Enkele dagen later staken jullie samen illegaal de grens over naar Griekenland. Op 24 oktober 2017 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Griekse asielautoriteiten. Jullie verzoek werd echter geweigerd. Na twee jaar in Griekenland te hebben verbleven, ondernam u met uw gezin de moeilijke reis via de Balkan, naar West-Europa. Op 4 september 2019 kwam u dan uiteindelijk aan in België, en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 14 september 2019.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u de volgende kopieën neer: de geboorteaktes van u en uw gezin, uw oud paspoort, identiteitskaarten van u en uw gezin, nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin, uw werkvergunning, een afdruk van een door de smokkelaar geregeld visum, medische attesten over uw litteken en hypospadie, en een attest van een psycholoog.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt wel een attest neer waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog. Nergens wordt er in dit attest evenwel melding gemaakt van concrete psychologische problemen, laat

staan dat u niet in staat zou zijn een normaal persoonlijk onderhoud af te leggen (zie documenten: psychologisch attest). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan geen bijzondere procedurele noden te hebben (zie administratief dossier: beoordeling bijzondere procedurele noden). Op het Commissariaat verklaarde u "klaar" te zijn voor het persoonlijk onderhoud, en niks te mankeren (CGVS p.3). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vervolgd te worden door uw familie, schoonfamilie, en stam omwille van de video die over u verspreid werd door F.. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw hele asielrelaas getekend wordt door een gebrek aan aannemelijkheid en logica. Zo is uw vertrouwensband met uw buurman F. S. weinig geloofwaardig. U vertelt dat u veel vertrouwen en respect had voor F. omdat hij "drie sterren" had en een kapitein was bij de Peshmerga (CGVS p.10). U stelde zich geen kritische vragen bij het feit dat F. u verschillende keren om geld vroeg, en zelfs drie of vier keer vroeg om zijn huur te betalen, terwijl u nog geen jaar zijn buurman was, en zijn vrouw altijd klaagde dat het gezin geen geld had (CGVS p.10). Ook het feit dat F. u nooit terugbetaalde, was voor u geen reden om hem te wantrouwen. Integendeel, u vertrouwde F. zozeer dat u hem in vertrouwen nam over uw genitale afwijking (CGVS p.8; p.11). U wijst hierbij opnieuw op het feit dat F. een kapitein was, en dat hij misschien meer toegang had tot de juiste dokters omdat hij in Erbil werkte (CGVS p.11). Toch is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk dat u uw relatief nieuwe buurman plots besluit om hulp te vragen bij een intiem probleem dat u al sinds uw geboorte heeft, en dit louter omwille van het feit dat u hem vertrouwde omwille van zijn rang, en omdat hij in de hoofdstad Erbil werkte. Daarenboven bestaat er ook nog eens een divergentie in uw verklaringen over wat u nu precies aan F. vertelde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u F. in vertrouwen nam over uw medische probleem, en dat hij enige tijd later vroeg hoe het met u ging, en dan zelf voorstelde om naar een dokter in Erbil te gaan (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Bij het CGVS vertelt u echter dat u uw medische probleem net vertelde aan F. met de expliciete vraag of hij een dokter kende in Erbil die u kon helpen, waarop F. meteen bevestigend antwoordde (CGVS p.8; p.11). Bovenstaande onwaarschijnlijke en divergerende verklaringen over uw vertrouwensband met F. en uw besluit om precies hem om hulp te vragen bij een probleem dat u al uw hele leven heeft, doen een eerste ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder klinkt ook uw relaas over uw trip naar Erbil erg ongeloofwaardig. U ging met F. naar Erbil om de dokter te ontmoeten die F. voor u geregeld had. Echter is het onduidelijk of u vertrok met de intentie om een verkenningsgesprek te hebben met de dokter, dan wel om meteen geopereerd te worden. U wist zelf eigenlijk niet wat de afspraak met de dokter in ging houden (CGVS p.12). Evenmin wist u met welke dokter u had afgesproken, noch in welk ziekenhuis u geopereerd zou worden (CGVS p.12). U wist zelfs niet om hoe laat u precies een afspraak had met deze dokter (CGVS p.12), hetgeen misschien zelfs nog het meest opvallend is, want toen u toekwam in Erbil (dat op slechts twee uren rijden ligt van uw woonplaats) vertelde F. u dat jullie te laat waren en in Erbil zouden moeten overnachten (CGVS p.8; p.12). Geconfronteerd met het feit dat het niet geloofwaardig is dat u vertrok naar Erbil voor een afspraak waarvan u niet eens wist of u meteen op de operatietafel zou belanden, met een onbekende dokter, op een onbekende tijdstip, en een onbekende plaats, antwoordt u opnieuw dat u F. vertrouwde en dat hij alles had geregeld (CGVS p.12). Los van de hierboven geuite vraagtekens bij uw totaal misplaatste vertrouwen in F., is deze uitleg uiteraard niet in staat te verklaren waarom u zo weinig vragen zou stellen over zulke belangrijke gebeurtenis. Ook het feit dat u daarna niet gewoon naar huis terugkeert, maar wel besluit om met F. te overnachten in een hotel in Erbil nadat deze laatste daar op aandringt, doet de wenkbrauwen fronsen. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan uw trip naar Erbil, en worden ook alle daaropvolgende gebeurtenissen op losse schroeven gezet.

Deze indruk wordt nog verder versterkt door een ettelijk aantal tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot de rest van uw asielrelaas. U vertelt beiden coherent over de ongelukkige elektrocutie van jullie buurjongen. Dat deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden wordt op zich dan ook niet door het CGVS uitgesloten. Echter, dat deze gebeurtenis in verband kan worden gebracht met uw overige asielproblemen, en dat u hierdoor een week lang opgesloten werd door de politie, is allerm minst geloofwaardig. U vertelt dat u uw vrouw opbelde vanuit het ziekenhuis en haar vertelde over het overlijden van Alan, maar dat u op dat moment nog niet wist dat u gearresteerd ging worden, en dat uw vrouw dus uw arrestatie niet van uzelf heeft vernomen maar wel via familie (CGVS p.16). Uw vrouw beweert dan weer het tegenovergestelde, en vertelt dat u haar opbelde met een ander nummer om haar te vertellen dat u gearresteerd was (CGVS echtgenote p.10).

Verder zegt u dat u een week lang werd opgesloten in de gevangenis van Zerka van Dohuk (CGVS p.16). Uw vrouw denkt dan weer dat u vastgehouden werd in een politiekantoor, al weet ze niet zeker hetwelk (CGVS echtgenote p.10). Na uw vrijlating zou u dan meteen naar huis zijn gegaan en uw familie hebben uitgenodigd, waarbij uw vrouw ook aanwezig was (CGVS p.5; p.17). Dit was de laatste keer dat jullie uw familie in het echt zagen (CGVS p.5). Uw vrouw zegt dan weer dat zij tijdens uw vasthouding enkele dagen bij uw familie verbleef, en dat dit de laatste keer was dat zij uw familie ooit zag (CGVS echtgenote p.5). Zij kan zich totaal niet herinneren dat u uw familie na uw vrijlating nog gezien heeft, laat staan dat zij hierbij aanwezig geweest zou zijn (CGVS echtgenote p.5). Geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, antwoordt u verward dat u niet weet of uw vrouw uw familie nog eerder of later zag (CGVS p.17). Deze uitleg is uiteraard niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren.

Ook over uw concrete vrees in Irak, met name dat uw (schoon)familie en stam erwraak zouden nemen nadat zij via F. de verkrachtingsvideo zouden hebben ontvangen, bestaan belangrijke divergenties en tegenstrijdigheden. Bij de DVZ vertelde u dat de video werd gestuurd naar uzelf, uw familie, en uw schoonfamilie (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet wordt gevraagd naar wie F. de video stuurde, antwoordt u: "naar mijn broer en mijn oom" (CGVS p.19). Gevraagd of de video naar nog mensen werd verstuurd, zegt u dat hij ook op Facebook werd gepubliceerd (CGVS p.19). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ vertelde dat hij ook naar uw schoonfamilie werd gestuurd, antwoordt u totaal naast de kwestie door te zeggen dat de video inderdaad ook naar hen werd gestuurd maar dat het vorige interview te kort was (CGVS p.19). Daarenboven verklaarde u bij de DVZ dat u onmiddellijk na de verspreiding van de video doodsbedreigingen kreeg van uw familie en schoonfamilie (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Bij het CGVS rept u met geen woord over deze doodsbedreigingen. De enige rechtstreekse bedreiging die u ooit ontvangen zou hebben, zou van uw broer geweest zijn nadat u al twee jaar in Griekenland verbleef (CGVS p.20). Bovenstaande onsamenhangende en divergerende verklaringen over de manier waarop uw (schoon)familie op de hoogte kwam van de video, en hun reactie hierop, maken dat uw volledige vrees voor vervolging door hen ongeloofwaardig wordt.

Tot slot kan er ook op gewezen worden dat u reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland, hetwelk eveneens werd afgewezen (CGVS p.3). Het gegeven dat ook de Griekse asielautoriteiten van oordeel zijn dat u geen nood heeft aan internationale bescherming, bevestigt eenzelfde beoordeling door het CGVS.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. De geboorteaktes van u en uw gezin, uw oud paspoort, identiteitskaarten van u en uw gezin, nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin en uw werkvergunning bevestigen allen uw herkomst en identiteit, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De afdruk van een visum toont enkel aan dat u dit via een smokkelaar regelde in een poging om illegaal naar Duitsland te reizen (CGVS p.8). Het medische attest over hypospadie, bevestigt uw genitale afwijking, hetgeen evenmin wordt betwijfeld. Het medische attest dat vaststelt dat u een litteken heeft dat overeen kán komen met een messteek, is geenszins van die aard uitsluitel te bieden over de oorzaak en omstandigheden van dit letsel. Het attest dat bevestigt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog, is evenmin in staat een oorzakelijk verband aan te tonen tussen uw asielrelaas en uw mogelijke psychologische problemen.

Op 13 oktober 2021 vroeg u om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werden opgestuurd op 19 oktober 2021. Op 25 oktober 2021 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen bij deze notities. Het betreft vooral de schrijfwijze van enkele namen, de omvang van enkele bedragen geld, en een datum. In bovenstaande beslissing werd rekening gehouden met uw opmerkingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvonden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of uw administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt inroepen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd geboren op (...)1983 in Dohuk. In 2005 trouwde u met I. M. (OV: (...); CG: (...)). Tezamen heeft u vier kinderen. In 2016 verhuisde u samen met uw gezin naar een appartement in de wijk Shire. U woonde op het gelijkvloers, en boven u woonde F. S., kapitein bij de Peshmerga, met zijn gezin. U had een goed contact met de bureu. F. vroeg uw man meerdere malen om geld te lenen. Uw man ontleende hem dit geld, en betaalde ook een paar keer zijn huur.

Op 25 juli 2017 ging uw man met F. naar Erbil voor uw doktersafspraak. Bij aankomst in Erbil zei F. echter dat het te laat was om nog naar de dokter te gaan, en het beter was om te overnachten, en de volgende dag opnieuw te proberen. Uw man ging hiermee akkoord en besloot om samen met F. in een hotel te overnachten. Zonder zijn medeweten had F. een vriend van hem uitgenodigd die uw man niet kende, een Sorani. F. vroeg aan uw man om opnieuw geld te lenen, 7000 of 8000 dollar, hetgeen uw man ditmaal weigerde. Uw man at en dronk tezamen met F. en zijn Sorani-vriend, totdat hij plots het bewustzijn verloor. Toen hij de volgende dag wakker werd in de hotelkamer was de Sorani verdwenen, en bleek dat uw man verkracht was. F. vertelde hem dat hij een video had gemaakt van de verkrachting. Hij eiste dat u hem 7000 dollar zou betalen, of anders zou hij de video verspreiden onder jullie familie en kennissen. Uw man was wanhopig en ging hiermee akkoord. Hij keerde terug naar Dohuk, haalde het geld op, en overhandigde diezelfde avond het geld aan F.. F. toonde dan hoe hij de video verwijderde. Niet veel later eiste F. echter opnieuw geld van uw man. Ditmaal 5000 dollar. Hij zei dat hij de video niet echt verwijderd had, en dat als uw man hem niet zou betalen, hij de video zou verspreiden. Opnieuw besloot uw man F. te betalen. Nadat hij hem had betaald, volgde hij F. in het geheim. Hij merkte dat hij naar een gokkantoor ging.

Op 16 augustus 2017 was u thuis samen met uw man, toen u plots geschreeuw hoorde van de vrouw van F.. Toen jullie gingen kijken, bleek dat de zoon van F., Alan, zich had geëlektrocuteerd aan een defect aircotoestel. Uw man bracht A. naar het ziekenhuis, maar tevergeefs, want de jongen was al overleden. Terwijl uw man in het ziekenhuis bleef bij Alan, kwam F. ook ter plaatse. Hij beschuldigde uw man ervan zijn zoon te hebben vermoord uit wraak voor de video. De politie arresteerde uw man. Hij werd een week lang vastgehouden en ondervraagd. De vrouw van F. vertelde de politie dat het aircotoestel al langere tijd defect was, en dus werd uw man weer vrijgelaten.

Een dag na zijn vrijlating belde F. opnieuw en zei dat uw man naar zijn goklokaal moest komen. Toen hij daar aankwam, eiste F. opnieuw geld. Ditmaal weigerde uw man om hem te betalen. Er ontstond een gevecht tussen uw man en F., waarbij F. uw man met een mes verwondde aan uw rug. Een vriend van F. bracht uw man naar een dokter, die de verwonding verzorgde. Terwijl uw man bij die dokter was belde F. hem op. Hij vertelde dat hij de video naar jullie hele familie en stam had gestuurd. Uw man besloot dat hij niet kon terugkeren naar huis, omdat jullie familie en stam, bij het zien van de video, hem zeker zouden vermoorden om hun eer te zuiveren. Hij ging naar zijn neef D. in zijn geboortedorp in de buurt van Dohuk. D. hielp uw man om een smokkelaar te vinden.

Op 31 augustus 2017 verliet uw man Koerdistan en reisde illegaal naar Turkije. Terwijl hij in Turkije was, kwam u met de hulp van D. terug in contact met hem. Uw familie wilde dat u van uw man zou scheiden na de schande die hij had veroorzaakt. U wilde echter geen afstand doen van uw man en uw kinderen kinderen. Met de hulp van D. reisde u op 15 september 2017 samen met de kinderen naar Turkije. Enkele dagen later staken jullie, samen met uw man, illegaal de grens over naar Griekenland. Op 24 oktober 2017 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Griekse asielautoriteiten. Jullie verzoek werd echter geweigerd. Na twee jaar in Griekenland te hebben verbleven, ondernam u met uw gezin de moeilijke reis via de Balkan, naar WestEuropa. Op 4 september 2019 kwam u dan uiteindelijk aan in België, en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 14 september 2019.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u de volgende kopieën neer: de geboorteaktes van u en uw gezin, uw man zijn oud paspoort, identiteitskaarten van u en uw gezin, nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin, uw man zijn werkvergunning, een afdruk van een door de smokkelaar geregeld visum, medische attesten over uw man zijn litteken en hypospadie, en een attest van een psycholoog.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het

kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw man (l. M.(OV: (...); CG: (...))) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw man.

Deze beslissing luidt als volgt :

[...]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder

bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report

_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of uw administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In een tweede middel voeren zij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hun eerste middel benadrukken verzoekende partijen in de eerste plaats hun vrees omwille van de verspreiding van de video door hun buurman. Ze voeren aan dat ze hierdoor vervolging vrezen door hun familie en stam en vrezen slachtoffers te worden van een eerwraak. Verzoekende partijen betogen dat de video werd verspreid en ook hun families deze gezien hebben. Er wordt aangegeven dat dergelijke video een onvergeeflijke schande is in hun cultuur en dat verzoeker het risico loopt om vermoord te worden door zijn entourage. Ze gaan voorts uitgebreid in op het gebrek aan (een adequate) overheidsbescherming in Irak.

Daarnaast gaan verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie in Dohuk en wijzen op informatie uitgaand van EASO van januari 2021. Ze betogen dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijkt en voeren aan dat zij verschillende kenmerken aantonen die ertoe leiden dat zij een hoger risico lopen omwille van hun kwetsbare profiele en socio-economische situatie zijnde verzoekers gezondheidsproblemen met gevolgen op psychologisch vlak waardoor hij is opgevolgd door een psycholoog; het gegeven dat verzoekers beide laag opgeleid zijn; zij vier minderjarige kinderen en weinig financiële middelen hebben, hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij. Ze wijzen er eveneens op dat zij geen contacten meer hebben met hun familie of vrienden. Zodoende menen verzoekende partijen dat zij zich dus kunnen beroepen op factoren die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie en die het risico van willekeurig geweld in hun regio van herkomst verergeren. Ze geven nog aan dat in casu verwerende partij niet betwist dat zij afkomstig zijn uit de provincie Dohuk. Verzoekende partijen stellen dat zij in hun regio van herkomst een reële risico op ernstige schade lopen

indien zij terugkeren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en betogen dat het CGVS dus moet nagaan of de terugkeer naar hun land van herkomst ten gevolge van weigeringsbeslissingen in hun hoofde geen risico doet lopen tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Rekening houdend met de veiligheidssituatie in Duhok en de persoonlijke situatie van hun gezin, zijn er volgens verzoekende partijen genoeg elementen om hun vrees in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De beschikbare informatie toont volgens hen bovendien de onmogelijkheid aan van de overheden om effectieve bescherming te bieden.

In hun tweede middel geven verzoekende partijen, na een theoretische uiteenzetting, aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Verzoekende partijen gaan concreet in op de motieven betreffende de relatie tussen verzoeker en de buurman; de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en op het CGVS; het verblijf in Erbil; de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster; de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker over de video en de bedreigingen; het verzoek om internationale bescherming in Griekenland en hun documenten. Ten slotte menen ze dat hen het voordeel van de twijfel dient verleend te worden.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe ter staving van hun verzoekschrift:

- uittreksel uit EASO, "Country Guidance Iraq 2021 - Dahuk/Dohuk - Subsidiary protection - COMMON ANALYSIS" - The Iraki State", januari 2021, met verwijzing naar de weblink;
- uittreksel uit EASO, "Country Guidance Iraq 2021 - Dahuk/Dohuk - Subsidiary protection - COMMON ANALYSIS - The Iraki State - Kurdistan Regional Government (KRG)", januari 2021, met verwijzing naar de weblink;
- uittreksel uit EASO, "Country Guidance Iraq 2021 - Dahuk/Dohuk - Subsidiary protection - COMMON ANALYSIS", januari 2021, met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Op 7 maart 2022 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat bijgevolg niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt te worden dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partijen duiden niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Verzoekende partijen laten tevens na te duiden op welke wijze artikel 6 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zouden zijn geschonden. Aldus worden deze schendingen evenmin dienstig aangevoerd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van hun middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Wat betreft de (eventuele) bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten.

Met betrekking tot verzoeker benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van de gegevens in zijn administratief dossier, heeft geoordeeld dat hij géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen. Hierbij heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met het neergelegd attest waaruit blijkt dat verzoeker opgevolgd wordt door een psycholoog doch geoordeeld dat er nergens in dit attest evenwel melding wordt gemaakt van concrete psychologische problemen, laat staan dat verzoeker niet in staat zou zijn een normaal persoonlijk onderhoud af te leggen. Er wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker nog opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben en dat hij op het Commissariaat verklaarde dat hij “klaar” was voor het persoonlijk onderhoud, en niks te mankeren had (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). De commissaris-generaal heeft vervolgens met reden beslist dat verzoeker bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werden verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Ook met betrekking tot verzoekster heeft de commissaris-generaal in casu terecht geconcludeerd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor vervolging door hun families en stam (eerwraak) omwille van een video die over verzoeker werd verspreid door hun buurman.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet kunnen overtuigen in hun vrees voor vervolging ten opzichte van hun familie en stam daar geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas. De Raad merkt op dat het verweer van verzoekende partijen in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun vluchtrelaas, het volharden in hun verklaringen en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal er terecht op heeft gewezen dat het vluchtrelaas wordt getekend door een gebrek aan aannemelijkheid en logica:

“Zo is uw vertrouwensband met uw buurman F. S. weinig geloofwaardig. U vertelt dat u veel vertrouwen en respect had voor F. omdat hij “drie sterren” had en een kapitein was bij de Peshmerga (CGVS p.10). U stelde zich geen kritische vragen bij het feit dat F. u verschillende keren om geld vroeg, en zelfs drie of vier keer vroeg om zijn huur te betalen, terwijl u nog geen jaar zijn buurman was, en zijn vrouw altijd klaagde dat het gezin geen geld had (CGVS p.10). Ook het feit dat F. u nooit terugbetaalde, was voor u geen reden om hem te wantrouwen. Integendeel, u vertrouwde F. zozeer dat u hem in vertrouwen nam over uw genitale afwijking (CGVS p.8; p.11). U wijst hierbij opnieuw op het feit dat F. een kapitein was, en dat hij misschien meer toegang had tot de juiste dokters omdat hij in Erbil werkte (CGVS p.11). Toch is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk dat u uw relatief nieuwe buurman plots besluit om hulp te vragen bij een intiem probleem dat u al sinds uw geboorte heeft, en dit louter omwille van het feit dat u hem vertrouwde omwille van zijn rang, en omdat hij in de hoofdstad Erbil werkte. Daarenboven bestaat er ook nog eens een divergentie in uw verklaringen over wat u nu precies aan F. vertelde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u F. in vertrouwen nam over uw medische probleem, en dat hij enige tijd later vroeg hoe het met u ging, en dan zelf voorstelde om naar een dokter in Erbil te gaan (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Bij het CGVS vertelt u echter dat u uw medische probleem net vertelde aan F. met de expliciete vraag of hij een dokter kende in Erbil die u kon helpen, waarop F. meteen bevestigend antwoordde (CGVS p.8; p.11). Bovenstaande onwaarschijnlijke en divergerende verklaringen over uw vertrouwensband met F. en uw besluit om precies hem om hulp te vragen bij een probleem dat u al uw hele leven heeft, doen een eerste ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en bevestigt dat hij zijn buurman F. slechts een jaar kende en het uitgeleende geld nooit terugzag doch stipt aan dat F. tegelijkertijd een vrolijke, sympathieke man was met wie hij een vertrouwensband opbouwde omdat hij zich depressief en hulpeloos voelde wegens zijn mislukte operaties. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat er geen

rekening werd gehouden met verzoekers staat van kwetsbaarheid die werd misbruikt door F. de buurman. De Raad moet vaststellen dat verzoekende partijen met dergelijk betoog geen dienstige argumenten aanvoeren ter weerlegging van de concrete bevindingen van verwerende partij. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zijn oordeel dat dergelijke vertrouwensband ongeloofwaardig is en het opmerkelijk is dat verzoeker, ondanks het gegeven dat zijn buurman hem nooit terugbetaalde en verzoeker hem op een jaar tijd meermaals geld leende en meerdere keren zijn huur betaalde - dit ondanks zijn beweerde status als kapitein bij de Peshmerga – hem zou vertrouwen en plots om hulp zou vragen bij een intiem probleem. De Raad merkt hierbij voorts op dat verzoeker zijn staat van kwetsbaarheid en zijn depressiviteit (als reden voor het vertrouwen in zijn buurman) geenszins aannemelijk maakt nu hij dergelijke hulpeloosheid en depressiviteit in Irak nergens op het CGVS heeft aangehaald, laat staat dat dit werd aangehaald in het kader van zijn vertrouwensrelatie met de buurman. Hoewel verzoeker verklaarde beschaamd te zijn om te praten over zijn medisch probleem (persoonlijk onderhoud, p. 11) kan hieruit geenszins afgeleid worden dat verzoeker extreem kwetsbaar was op psychologisch vlak zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Er wordt in dit verband opgemerkt dat verzoeker reeds van bij zijn geboorte met zijn medisch probleem van hypospadië kampt, en ondanks zijn mislukte ingrepen vier kinderen heeft met zijn vrouw, en dat zij in een goede socio-economische situatie verkeerden in Irak gelet op het gegeven dat verzoeker na zijn huwelijk begon te werken als zelfstandige, verzoekende partijen - hoewel zij ook een huis huurden - tegelijk geld konden sparen en aan hun eigen huis bouwen en ook geld lenen aan de buurman (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6-8; persoonlijk onderhoud verzoekster p. 4, 6, 12).

Inzake de vastgestelde divergentie in zijn verklaringen bij de DVZ en op het CGVS merkt verzoeker op dat dit slechts een zeer klein detail betreft. Verzoekende partijen trachten deze divergentie te verklaren door te stellen dat het geheugen van een persoon zelden nauwkeurig is. Er moet evenwel opgemerkt worden dat het medisch probleem van verzoeker en het gegeven dat hij zijn buurman in vertrouwen nam hierover (hetgeen zou leiden tot een uitstapje naar Erbil en de beweerde verkrachtingsvideo), centrale elementen zijn in het vluchtrelaas van verzoekende partijen zodat het de Raad niet onredelijk voorkomt dat hieromtrent voldoende nauwkeurige verklaringen worden verwacht. Verzoeker betwist niet dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij zijn buurman in vertrouwen nam over zijn afwijking en dat zijn buurman pas enige tijd later dan voorstelde om naar een dokter in Erbil te gaan (Vragenlijst verzoeker 1 juni 2021, vraag 3.5). Evenmin betwist verzoeker dat hij daarentegen op het CGVS verklaarde dat hij net aan zijn buurman over zijn medisch probleem vertelde met de expliciete vraag of hij een dokter kende in Erbil hiervoor waarop F. bevestigend antwoordde (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8, 11).

Hoewel verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun stelling dat één divergentie onvoldoende is om hun geloofwaardigheid in vraag te stellen, kan er evenwel niet voorbijgegaan worden aan de overige vaststellingen (zoals onder meer de onaannemelijkheid van de vertrouwensband tussen verzoeker en de buurman; de ongeloofwaardigheid van de uitstap naar Erbil) en tegenstrijdigheden (zoals de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster; de onsamenhangende en divergerende verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen).

Wat betreft de kritiek op verzoekers verhoor bij de DVZ merkt de Raad vooreerst op dat de asielprocedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoekende partijen kunnen in hun kritiek op het verhoor bij de DVZ, dat snel en lawaaierig verlopen zou zijn waardoor “foutjes” snel zijn gemaakt, niet ernstig worden genomen en overtuigen allerm minst. Zo kan in de eerste plaats opgemerkt worden dat verzoeker ten overstaan van het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat hij meende dat alles goed werd genoteerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Ook verzoekster verklaarde dat zij tijdens het interview bij de DVZ in grote lijnen alle redenen om Irak te verlaten heeft kunnen vertellen (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen

aflegt over hoe en in welke context zijn buurman hem heeft overtuigd te overnachten in Erbil, wat toch een essentieel element is van het vluchtrelaas. De Raad moet bovendien vaststellen dat uit verzoekers vragenlijst blijkt dat zijn vluchtrelaas onder vraag 3.5. uitgebreid en gedetailleerd werd genoteerd en zich geenszins beperkt tot een zeer korte samenvatting van een paragraaf of twee.

Waar verzoekende partijen menen dat verzoeker niet werd geconfronteerd met deze divergentie en de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoeren, moet erop gewezen worden dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Verzoekende partijen hebben overigens door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren. Verzoekende partijen tonen in deze omstandigheden geen schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Verzoekende partijen slagen er niet in de vastgestelde divergentie te verklaren.

Voorts heeft de commissaris-generaal met reden overwogen dat de voorgehouden uitstap naar Erbil erg ongeloofwaardig is op volgende pertinente en correcte gronden:

“U ging met F. naar Erbil om de dokter te ontmoeten die F. voor u geregeld had. Echter is het onduidelijk of u vertrok met de intentie om een verkenningsgesprek te hebben met de dokter, dan wel om meteen geopereerd te worden. U wist zelf eigenlijk niet wat de afspraak met de dokter in ging houden (CGVS p.12). Evenmin wist u met welke dokter u had afgesproken, noch in welk ziekenhuis u geopereerd zou worden (CGVS p.12). U wist zelfs niet om hoe laat u precies een afspraak had met deze dokter (CGVS p.12), hetgeen misschien zelfs nog het meest opvallend is, want toen u toekwam in Erbil (dat op slechts twee uren rijden ligt van uw woonplaats) vertelde F. u dat jullie te laat waren en in Erbil zouden moeten overnachten (CGVS p.8; p.12). Geconfronteerd met het feit dat het niet geloofwaardig is dat u vertrok naar Erbil voor een afspraak waarvan u niet eens wist of u meteen op de operatietafel zou belanden, met een onbekende dokter, op een onbekende tijdstip, en een onbekende plaats, antwoordt u opnieuw dat u F. vertrouwde en dat hij alles had geregeld (CGVS p.12). Los van de hierboven geuite vraagtekens bij uw totaal misplaatste vertrouwen in F., is deze uitleg uiteraard niet in staat te verklaren waarom u zo weinig vragen zou stellen over zulke belangrijke gebeurtenis. Ook het feit dat u daarna niet gewoon naar huis terugkeert, maar wel besluit om met F. te overnachten in een hotel in Erbil nadat deze laatste daar op aandringt, doet de wenkbrauwen fronsen. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan uw trip naar Erbil, en worden ook alle daaropvolgende gebeurtenissen op losse schroeven gezet.”

In het verzoekschrift wordt wederom gewezen op de vertrouwensband tussen verzoeker en zijn buurman en op verzoekers ongeschooldheid alsook zijn kwetsbaarheid zodat van hem niet dezelfde voorzichtigheid kan verwacht worden als iemand die goed in zijn vel zit en goed opgeleid is. De Raad moet echter herhalen dat reeds hierboven werd vastgesteld dat de voorgehouden vertrouwensband onaannemelijk is en verzoeker zijn staat van kwetsbaarheid geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Zodoende worden er met voormeld betoog geen dienstige argumenten aangevoerd die de bovenstaande concrete motieven kunnen ombuigen, te meer verzoeker niet betwist dat hij niet wist welke dokter hij zou ontmoeten noch enige informatie te hebben gehad over het tijdstip en de plaats. Ondanks verzoekers laaggeschooldheid, meent de Raad dat het niet onredelijk is om van verzoeker kennis over dergelijke informatie of hierover interesse te verwachten zeker na reeds drie mislukte operaties.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat verzoeker nooit tevreden was om in Erbil te blijven slapen en het nooit zijn “vrije keuze” was, kan niet ingezien worden hoe verzoeker er dan niet op kan staan om zelf met zijn eigen wagen heen en weer te rijden, dit gelet op de kleine afstand van twee uur rijden en als zijnde chauffeur van beroep (Verklaring DVZ 1 oktober 2020, p. 7). Met het betoog dat zijn buurman hem heeft overtuigd, kan geen afbreuk gedaan worden aan het voorgaande noch aan de overige vermelde vaststellingen.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op het motief aangaande de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen. Ze menen dat er maar slechts één verschil is tussen hun verklaringen hetgeen kan verklaard worden door hun profiel en het gegeven dat de gebeurtenissen vijf jaar geleden plaatsvonden. De Raad moet evenwel vaststellen dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, in casu niet slechts één tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen werd vastgesteld. De commissaris-generaal heeft zich immers niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij zijn familie nog heeft gezien na zijn vrijlating in bijzijn van zijn echtgenote (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, 17), terwijl verzoekster aangaf dat zij haar schoonfamilie de laatste keer heeft gezien toen zij tijdens verzoekers vasthouding enkele dagen bij hen verbleef (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). Naast

deze tegenstrijdigheid heeft de commissaris-generaal ook terecht gewezen op de volgende contradicties:

“U vertelt beiden coherent over de ongelukkige elektrocutie van jullie buurjongen. Dat deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden wordt op zich dan ook niet door het CGVS uitgesloten. Echter, dat deze gebeurtenis in verband kan worden gebracht met uw overige asielproblemen, en dat u hierdoor een week lang opgesloten werd door de politie, is allerm minst geloofwaardig. U vertelt dat u uw vrouw opbelde vanuit het ziekenhuis en haar vertelde over het overlijden van Alan, maar dat u op dat moment nog niet wist dat u gearresteerd ging worden, en dat uw vrouw dus uw arrestatie niet van uzelf heeft vernomen maar wel via familie (CGVS p.16). Uw vrouw beweert dan weer het tegenovergestelde, en vertelt dat u haar opbelde met een ander nummer om haar te vertellen dat u gearresteerd was (CGVS echtgenote p.10). Verder zegt u dat u een week lang werd opgesloten in de gevangenis van Zerka van Dohuk (CGVS p.16). Uw vrouw denkt dan weer dat u vastgehouden werd in een politiekantoor, al weet ze niet zeker hetwelk (CGVS echtgenote p.10).” Met hun betoog inzake slechts één tegenstrijdigheid kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen die steun vinden in de stukken van het dossier.

Bovendien moet de Raad er hoe dan ook op wijzen dat de verzoekende partijen er ook thans niet in slagen de tegenstrijdigheid inzake de laatste samenkomst met verzoekers familie te verschonen door louter te wijzen op hun “profiel” en het verloop van de tijd. Waar zij stellen dat zij werden gevraagd te praten over ervaringen met de familieleden en niet zaken die ze persoonlijk hadden meegemaakt kunnen zij geenszins gevolgd worden. Zij werden immers uitdrukkelijk bevraagd over wanneer zij zelf het laatste contact hadden met de familie, wanneer zij de familie het laatst hebben gezien zodat zij niet dienstig kunnen voorhouden als zou dit geen vraag betreffen die betrekking heeft op hun eigen persoonlijke ervaring.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissingen nog onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker worden aangehaald omtrent de verspreiding van de video en de bedreigingen hierdoor. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Ook over uw concrete vrees in Irak, met name dat uw (schoon)familie en stam erewraak zouden nemen nadat zij via F. de verkrachtingsvideo zouden hebben ontvangen, bestaan belangrijke divergenties en tegenstrijdigheden. Bij de DVZ vertelde u dat de video werd gestuurd naar uzelf, uw familie, en uw schoonfamilie (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet wordt gevraagd naar wie F. de video stuurde, antwoordt u: “naar mijn broer en mijn oom” (CGVS p.19). Gevraagd of de video naar nog mensen werd verstuurd, zegt u dat hij ook op Facebook werd gepubliceerd (CGVS p.19). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ vertelde dat hij ook naar uw schoonfamilie werd gestuurd, antwoordt u totaal naast de kwestie door te zeggen dat de video inderdaad ook naar hen werd gestuurd maar dat het vorige interview te kort was (CGVS p.19). Daarenboven verklaarde u bij de DVZ dat u onmiddellijk na de verspreiding van de video doodsb bedreigingen kreeg van uw familie en schoonfamilie (zie administratief dossier: Vragenlijst CGVS p.3). Bij het CGVS rept u met geen woord over deze doodsb bedreigingen. De enige rechtstreekse bedreiging die u ooit ontvangen zou hebben, zou van uw broer geweest zijn nadat u al twee jaar in Griekenland verbleef (CGVS p.20). Bovenstaande onsamenhangende en divergerende verklaringen over de manier waarop uw (schoon)familie op de hoogte kwam van de video, en hun reactie hierop, maken dat uw volledige vrees voor vervolging door hen ongeloofwaardig wordt.”

Verzoekende partijen stellen dat verzoekers verklaringen op het CGVS opnieuw geanalyseerd worden in het licht van de verklaringen bij de DVZ en dat de verwachtingen van het CGVS veel te hoog zijn. De Raad dient hierbij te herhalen dat verzoeker ten overstaan van het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat hij meende dat alles goed werd genoteerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Bovendien slagen verzoekende partijen er met hun betoog en het met volharden in de verklaringen op het CGVS niet in enige verduidelijking te verschaffen over de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ, waar hij volgens hem weinig tijd kreeg, dan wel de doodsb bedreigingen uitgaande van zijn familie rept. De Raad voegt hieraan toe dat daarenboven verzoekster ook uitdrukkelijk aangeeft dat haar familie verzoeker nooit heeft bedreigd (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12; vragenlijst verzoekster 1 juni 2021, vraag 3.5). Ook wordt met voormeld betoog geenszins concreet ingegaan op de overweging dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat de video werd doorgestuurd naar hemzelf, zijn familie en schoonfamilie (Vragenlijst verzoeker 1 juni 2021, p. 3) terwijl hij tijdens het uitgebreide gehoor op het CGVS expliciet antwoordde dat de video naar zijn broer en oom werd verstuurd en gevraagd naar wie het nog werd gestuurd, hij stelde dat het op Facebook werd gepubliceerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19). Zijn toelichting dat het interview bij DVZ te kort was ter uitlegging van de tegenstrijdigheid dat hij bij de DVZ vertelde dat de video ook naar zijn schoonfamilie werd gestuurd kan niet overtuigen. De Raad herhaalt dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ

de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De Raad ziet niet in hoe verzoeker tijdens het korter interview bij de DVZ wel tijd heeft gehad te vermelden dat de video ook naar zijn schoonfamilie werd gestuurd doch dit naliet spontaan aan te geven op het CGVS. Zijn betoog dat hij het aantal personen die de video hebben ontvangen, niet kan raden kan gelet op zijn eigen tegenstrijdige verklaringen niet ernstig genomen worden.

In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat de protection officer zijn onderhoudstechnieken niet heeft geadapteerd bij confrontatie met moeilijkheden en “de bewaring” van verzoeker, wat strijdig is met het Handvest voor Persoonlijk Onderhoud. De Raad moet echter vaststellen dat nergens uit het persoonlijk onderhoud enige moeilijkheden blijken die verzoeker belemmerden aan zijn verplichtingen te voldoen en een normaal persoonlijk onderhoud af te leggen. Dat verzoeker ervoor heeft geopteerd naast de kwestie te antwoorden kan niet de protection officer in kwestie of de verwerende partij verweten worden. Verzoeker gaf immers aan de tolk goed begrepen te hebben en hoewel hij stelde niet alle vragen begrepen te hebben, stelde hij wel dit dan als dusdanig te hebben kunnen weergegeven (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 21).

Waar in het verzoekschrift nogmaals wordt gewezen op verzoekers profiel van laaggeschooldheid en de opvolging door een psycholoog, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ 1 oktober 2020, vraag 1) en dat hij op het Commissariaat verklaarde dat hij “klaar” was voor het persoonlijk onderhoud, en niks te mankeren had (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Inzake het neergelegd attest met vermelding van een opvolging door een psycholoog wordt benadrukt dat nergens in dit attest melding wordt gemaakt van concrete psychologische problemen, laat staan dat verzoeker niet in staat zou zijn een normaal persoonlijk onderhoud af te leggen.

Zodoende blijken in casu geen elementen of omstandigheden aanwezig die verzoekers deelname aan het onderhoud hebben kunnen bemoeilijken waarmee de protection officer rekening diende te houden.

Tot slot bekritisieren verzoekende partijen de overweging in de bestreden beslissingen dat hun eerder verzoek tot internationale bescherming in Griekenland werd afgewezen. Verzoekende partijen menen dat het CGVS niet mag geïncideerd worden door de beslissing genomen door asielinstanties van een andere lidstaat van de Europese Unie en wijzen op de tekortkomingen in de Griekse asielprocedure alsook op het gebrek aan verwijzing naar de motivering van de Griekse weigeringsbeslissingen. De Raad kan verzoekende partijen volgen in de mate dat zij menen dat de Belgische asielinstanties niet automatisch en zonder enig eigen nader onderzoek en motivering gebonden zijn aan de weigeringsbeslissing van de Griekse asielinstanties doch hieruit blijkt geenszins dat hier niet bijkomend op gewezen kan worden. De Raad benadrukt dat uit de motivering in casu geenszins blijkt dat de Griekse weigeringsbeslissingen een determinerend en enig motief uitmaken.

2.3.6.2. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen:

“U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. De geboorteaktes van u en uw gezin, uw oud paspoort, identiteitskaarten van u en uw gezin, nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin en uw werkvergunning bevestigen allen uw herkomst en identiteit, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De afdruk van een visum toont enkel aan dat u dit via een smokkelaar regelde in een poging om illegaal naar Duitsland te reizen (CGVS p.8). Het medische attest over hypospadie, bevestigt uw genitale afwijking, hetgeen evenmin wordt betwijfeld. Het medische attest dat vaststelt dat u een litteken heeft dat overeen kán komen met een messteek, is geenszins van die aard uitsluitend te bieden over de oorzaak en omstandigheden van dit letsel. Het attest dat bevestigt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog, is evenmin in staat een oorzakelijk verband aan te tonen tussen uw asielrelaas en uw mogelijke psychologische problemen.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen blijkt uit het voorgaande dat de commissaris-generaal de neergelegde documenten inhoudelijk heeft beoordeeld. Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen deze inhoudelijke beoordeling die de Raad, bij gebrek an enig dienstig verweer, bijtreedt.

2.3.6.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partijen geen geloofwaardige vrees voor vervolging koesteren ten opzichte van hun families en stam.

De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekende partijen dat zij in Irak geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.6.4. Met betrekking tot verzoekers medische problemen kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren laat staan aantonen, dat verzoeker niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker reeds van bij de geboorte een genitale afwijking heeft en er niet blijkt dat hij voor deze afwijking niet in Irak kan opgevolgd worden, te meer hij verklaarde reeds drie operaties (zij het mislukt) achter de rug te hebben en tabletten te hebben gekregen voor zijn impotentie (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8, 11).

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in casu geenszins aantonen dat zij omwille van de medische problemen van verzoeker, zij het de hypospadie - waarvan uit het neergelegd attest blijkt dat deze ongemakken kan veroorzaken bij het plassen doch niet gevaarlijk is (map met documenten, stuk 7, tweede pagina) - of de niet nader uiteengezette mentale problemen, zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de Koerdische Autonome Regio (KAR), provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst in dit verband integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de aanvullende nota alsook de beschikbare actuele informatie in het dossier, in het bijzonder de COI Focus – Irak, Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021. Verzoekende partijen brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekende partijen de EASO-informatie van januari 2021 benadrukken, leest ook de Raad in deze EASO Country Guidance Note van Irak van januari 2021 beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf en zoals vermeld in de bestreden beslissingen en aanvullende nota alsook verzoekschrift omtrent de situatie in Dohuk op p. 137- 138 wat volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that, in the districts of Amedi and Zakho, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD. In the rest of Dohuk governorate, indiscriminate violence is taking place i, at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations”*. (Eigen vertaling: *“op basis van de indicatoren kan omtrent de districten Amedi en Zakho worden geconcludeerd dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en dat bijgevolg een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het grondgebied is teruggekeerd, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 15, onder c), van de Kwalificatierichtlijn zou lopen. In de overige gebieden van het gouvernement Dohuk vindt er willekeurig geweld plaats op een dusdanig laag niveau dat burgers in het algemeen geen reëel risico lopen om persoonlijk geraakt te worden door het willekeurig geweld in de zin van artikel 15, onder c), van de Kwalificatierichtlijn. Evenwel moet er steeds rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden die een verzoeker in risico-verhogende omstandigheden kan plaatsen”).*

Aldus rijst, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgeworpen, de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in hun hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit Irak verbleven in Dohuk, in de wijk Baroshk/Shire-wijk (Verklaring DVZ verzoekster 2 oktober 2020, p. 6; Verklaring DVZ verzoeker 1 oktober 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3-4), en aldus niet in de districten Amedi of Zakho.

Verzoekende partijen menen evenwel dat rekening dient te gehouden worden met hun individuele omstandigheden. Ze betogen dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijkt en voeren aan dat zij verschillende kenmerken aantonen die veroorzaken dat zij een hoger risico lopen omwille van hun kwetsbare profielen en socio-economische situatie zijnde verzoekers gezondheidsproblemen die een slechte invloed op psychologische vlak hebben gehad waardoor hij is opgevolgd door een psycholoog; het gegeven dat verzoekers beide laag opgeleid zijn; zij vier minderjarige kinderen en weinig financiële middelen hebben, hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij. Ze wijzen er eveneens op dat zij geen contacten meer hebben met hun familie of vrienden. Zodoende menen verzoekende partijen dat zij zich dus kunnen beroepen op factoren die specifiek zijn voor hun persoonlijke situatie en die het risico van willekeurig geweld in hun regio van herkomst verergeren.

De Raad moet echter, samen met de commissaris-generaal, vaststellen dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Wat betreft verzoekers medische problemen kan immers op het volgende gewezen worden. In casu wordt niet betwist dat verzoeker een genitale afwijking heeft doch moet herhaald worden dat uit het neergelegd attest blijkt dat hypospadië, waarmee verzoeker reeds sinds zijn geboorte kampt, ongemakken kan veroorzaken bij het plassen doch niet gevaarlijk is. Ook blijkt nergens uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker in Irak niet verder kan opgevolgd en behandeld worden voor deze afwijking, te meer hij verklaarde reeds drie (mislukte) operaties achter de rug te hebben en tabletten te hebben gekregen voor zijn impotentie (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8, 11). Waar wordt gewezen op de opvolging van verzoeker door een psycholoog moet herhaald worden dat het neergelegd attest louter bevestigt dat verzoeker wordt opgevolgd door een psycholoog zonder enige vermelding of toelichting van concrete psychologische problemen. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat een verdere opvolging in Irak onmogelijk is.

Wat betreft de socio-economische situatie van verzoekende partijen kan aangestipt worden dat, ondanks hun laaggeschooldheid, hun individuele situatie in Irak behoorlijk is. Verzoeker werkte immers eerder als arbeider voor zijn neef en na zijn huwelijk als zelfstandige; verzoekende partijen konden - hoewel zij ook een huis huurden - tegelijk geld sparen en aan hun eigen huis bouwen alsook meermaals geld lenen aan de buurman en hem afpersingsgeld betalen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6-8; persoonlijk onderhoud verzoekster p. 4, 6, 12). Hoewel verzoeker aangaf zelf zijn reis te hebben gefinancierd waarvoor hij zijn huis en auto moest verkopen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6), dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Zodoende kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer in staat moet zijn om een inkomen te genereren en alzo in hun levensonderhoud met vier kinderen te voorzien. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen hebben ze wel nog steeds contact met enkele familieleden: verzoeker met zijn neef D. die hem en verzoekster hielp bij hun vertrek uit Irak en verzoekster met haar zus die haar hielp met het bekomen van de Iraakse documenten (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-7; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5, 7, 12) waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij ook bij terugkeer (tijdelijk) op deze familieleden kunnen steunen. Een bijzondere kwetsbaarheid wordt gelet op bovenstaande bevindingen geenszins aangetoond.

Op basis van voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat er geen individuele omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Dohuk.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9 In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 2, 3 en 6 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormelde artikelen worden vastgesteld.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na de persoonlijke onderhouden dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU